

111

хубавите прониятства, а на мено, защото съм ти братовчед, ми даде - Селви.

- Неблагодарнико! Не те ли въздигнах в болярско достойнство. По-рано болярството ти беше само на име...

- Болярско достойнство - и сиромашко прониятство. Благодаря. Всичките ми хора са само зевгари. Никой няма повече от един чифт волове. Стасите им по двадесет поприща на дължина и тридесет на ширина. Сиромашия! И от такива отроци ще чакаш димнина и десятък. Да умреш от глад...

- Разбира се. Докато трябва да се купува бисерен наниз на Йончовата дъщеря. Иванко, Иванко - обичам те като брат - и те съветвам. Послушай ме! Скъттай била аспра за чер деп... Твоят животне води на добро. Някой ден ще пропаднеш зле. Какво чувам за тебе? Беляна, дъщерята на побирчиата Семир, Няга, дъщерята на севаста Велян, Детелина, сестрата на технитара Босилко, някоя си Гроздана, някоя си Бонка... А напоследък си зачестил край Зоя. На какво прилича? Ако бях на мястото на ^{Йо}Йончо и Босилко, щях да те наглася така, че да помниш... Утре да чуя, че са те пребили някъде по друмовете - няма да се удивя.

Асен стана, отиде при една дървена ракла, изписана с ярки зелени и сини цветя, извади от там едно желязно ковчеже, и като изсипа от него кум мъскави бели пари върху масата, преброи ги и каза:

- На. Вземи тия двесте аспри. Дай си кисията. И да не чувам вече лоши работи. Инак - Селви не е далеч, Разбра ли!

- Разбрах, - отвърна весело Иванко.

Царицата влезе с пламтяща борина в ръка. За полите ѝ се държеше малкия Асен. Като видя снажния момък, детето извика като птичка. Иванко се хвърли към него и го вдигна във въздуха, след това обсипа с целувки черните му къдри.